

[Christmas Møller.]

paa en Maade, som vi for vort Vedkommende altsaa ikke vil. Nu kan den højtærede Regering jo se, hvordan den kan faa det. Jeg tror, at den efter denne Debat hellere skyndsomst skulde søge at gaa den Vej, som vi har peget paa.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Korsgaard: Det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen, som altsaa mener, at jeg er for stor i mine egne Tanker, vil jeg gerne spørge, om det ærede Medlem ikke skulde kende et andet Medlem i dette høje Ting, som vistnok i sine egne Tanker ingenlunde er mindre. Det vilde jeg jo næsten tro.

Maa jeg saa i øvrigt sige til det ærede Medlem, der som Argument for, at det, man her er inde paa, er noget saare forstandigt og billigt og hensynsfuldt til alle Sider, anførte, at Handelsorganisationerne jo er med her, at jeg synes ikke, en saadan Udtalelse rører alt for megen Forstand. For det kan jo dog fornuftigvis ikke være anderledes, naar man repræsenterer en Organisation, end at man maa indtage et Standpunkt, som er i denne Organisations Medlemmers Interesse; og enhver kan begribe, at det at bevare Butiksløjen lav for en Række af saadanne Organisationers Medlemmer maa have deres Interesse, og følgelig maa en saadan Organisations Indstilling uvilkaarligt og afgjort blive, at uden Hensyn til Billighed maa man gaa længst muligt med Hensyn til at holde Huslejen nede, selv om det sker gennem et Privilegium, der i Virkeligheden ingen Mening er i. Argumenter af den Art er efter mine Begreber i den Grad blottet for Forstand, at jeg slet ikke kan forstaa, at det ærede Medlem kan finde det rimeligt at fremsætte dem.

Til den højtærede Indenrigsminister har jeg ikke mange Bemærkninger, men jeg vil dog gerne for det første slaa fast, at jeg aldrig har haft noget særdeles imod noget som helst politisk Parti. Jeg kan være imod visse Punkter i saadanne Partiers Program, men hvorfor i al Verden skulde jeg dog have noget særligt imod det ene eller det andet Parti? Der eksisterede engang et radikalt Parti, og det er vel det, den højtærede Indenrigsminister tænker paa. Det har jeg heller ikke noget imod, det eksisterer jo ikke mere, hvorfor skulde jeg dog tale ondt om noget, der

var. De døde taler man jo altid godt om, og Det radikale Parti, ja, det ved jo enhver, at det findes ikke mere. Det har det samme Ansigt som Storebror, har aldrig noget som helst forandret Udtryk. Jeg kan derfor egentlig heller ikke forstaa, at Ministeren i en vis Forbindelse sagde til det ærede Medlem Hr. Elgaard, at han skulde være Venstrepartiets Ansigt bekendt. Naar man ikke selv har noget Ansigt, hvor kan man saa forlange, at andre skal have det?

Saa siger den højtærede Minister, at han kan forsikre mig for, at der er mange en Lejer, som er blevet uheldig over den Lejeforhøjelse, han er udsat for. Det kan jeg jo ikke uden videre benægte er rigtigt; men, som jeg allerede har sagt, enhver, der sidder med et Privilegium, betragter det som en Uret, naar man tager dette Privilegium fra ham, det har baade de gjort, der havde Millionprivilegierne, og de, der havde mindre Privilegier. Men naturligvis har det for en Politiker meget mere Interesse, naar der er mange af dem, og det er der jo i dette Tilfælde. Men det viser aldeles ikke, at den paagældende har siddet med en Husleje, der var ret og rimelig, og det er det, jeg mener, at en Minister, hvis han var sig sin Stillings Ansvar bevidst, skulde søge at trænge ind i, og ikke det agitatoriske, om man ikke kan frembringe en Situation, hvor den paagældende reagerer og siger, at her begaaes noget, som er Uret.

Jeg kan forsikre den højtærede Minister om, at der skal ogsaa nok være en hel Del Mennesker, som er saare bekymrede over, at Renten tvangsmæssigt er nedsat af den højtærede Handelsminister med Tilslutning af et tilstrækkeligt stort Udsnit af Rigsdagen. Hører man der noget om, at man med Bekymring maa konstatere det? Og her er det i Virkeligheden et tvangsmæssigt Indgreb, man har foretaget med Hensyn til Renten i en bestemt Udvikling, skabende en kunstig Pris i Stedet for Markedets Pris, medens det, der sker ved, at man ophæver Huslejelovens Bestemmelser paa dette Omraade, dog ikke betyder andet og mere, end at man kommer ind paa den Pris, som nu engang er Markedets Pris.

Endelig om det agitatoriske. Man kan fornuftigvis agitere i Kraft af Fornuften i et Forslag; men her gaar Agitationen ud paa at stramme Folk op til af Egenkærlighed at sige: Dette eller hint vil vi have, idet man ved, at der er mange, hvis rent personlige Interesser gaar i den Retning. Derfor har man, saaledes ræsonne-